

3. kapitola MAXIN NOVÝ DOMOV

SILNICE
CASPER, STÁT WYOMING, ROK 2009

Devítiletá Max se dívala od rohu ulice. V téhle obytné čtvrti byla cizí. Tenká šedomodrá manticorská košile na ní v zimním větru vlála, bosé nohy jí pleskaly o betonový chodník. Snažila se pochopit, co to dítě provádí...

Geneticky vytvořený voják ve vývoji prostě neměl tušení, co ta holčička dělá, když po bílém dvorku valí sněhovou kouli a ta se s každým jejím krokem zvětšuje.

Zaměřila se na dítě, pozorně ho přes ulici sledovala. Zpod červeného kulicha děvčátku vykukovaly dlouhé černé vlasy. Bylo o trochu starší než Max, nejméně o rok nebo o dva. Mělo plné rty, krátký nos a pod dlouhými řasami modré oči posazené daleko od sebe.

Jako ve snu sledovala, jak děvče se sněhovou koulí uhýbá jiným směrem. Teď už jí ta kulatá bílá věc sahala bezmála až po pás, a Max si pořád nedovedla vysvětlit, k čemu je to dobré.

Couvla k rohu, skrčila se za auto, ještě chvíli dívku pozorovala a potom jako šedomodrý stín přeběhla přes ulici. Nyní byla na stejné straně bloku jako holčička. Schovala se za roh domu, aby ji nebylo vidět, vyrazila přes zadní dvůr a zamířila k třetímu domu, před dvorek, kde si dítě hrálo. Takové koulení sněhu nikdy předtím neviděla. Co to je za strategii? Potřebovala to prozkoumat zblízka.

Když Max obešla třetí dům a připlížila se k místu za velkým stále zeleným keřem, dívka pořád ještě pracovala ve sněhu. Noční košile a bosé nohy Max najednou připadaly bezvýznamné ve srovnání s křiklavě barevným oblečením té holčičky: červeným kulichem, zelenými palčáky, růžovým kožešinovým kabátkem s kapucí, modrými džínami a kanárkově žlutými botami.

Max zírala jako u vytržení. Holka v červeném kulichu zřejmě usoudila, že je koule již dost velká, nechala ji uprostřed dvorku, přešla k chodníku a načala další. Na novou kouli nabalila tolik sněhu, aby držela pohromadě, a pak ji koulela jako tu první.

Když byla hotova, druhá sněhová koule byla jen nepatrně menší než ta vedle a rovněž jí byla téměř po pás. Zkusila ji zvednout a posadit na tu první, jenže ji nedokázala zvednout ze země.

Max si byla vědoma, že by se měla vzdálit, vyhnout se kontaktu a sehnat si úkryt, jídlo a teplejší oblečení, ale přestože se chtěla pohnout, zůstala stát jako přimrazená – ne však zimou; nemohla se od dívky odtrhnout...

Ať se snažila sebevíc, zdálo se, že druhou kouli nedokáže posadit na první. Aniž Max došlo, co vlastně dělá, vykročila zpoza keře a přišla jí na pomoc.

Potřeba pomáhat „sourozencům“ byl jeden z mála lidských pudů, které v ní i přes nejlepší snahu Manticoru přežívaly... a tahle dívenka, přibližně stejně stará jako ona sama, uhodila na pravou strunu jednotky X5.

Jakmile se jí zjevila, holčička v červeném kulichu, zjevně překvapena, zkoprněla s otevřenou pusou. Max beze slova popošla ke kouli a vzala ji zespod do dlaní. Sníh ji studil, ale zároveň působil jako zvláštní vzpruha. Vůbec jí nebyl nepříjemný a na obnažené kůži na rukou v místech, kde se jí rukávy noční košile vyhrnuly, jí začala naskakovat husí kůže.

Dívenka v červeném kulichu se ihned dovtípila a přispěchala jí na pomoc. Spojenými silami obě dívky – neboť Max byla i přes veškerý výcvik a navzdory genetickému zásahu tak trochu také dívka – novou sněhovou kouli zvedly a posadily na první.

„Podrž ji tam chvílku, jo?“ poprosila ji holčička v červeném kulichu. Protože nebyla schopna s Max držet krok, byla udýchaná a potřebovala si odpočinout.

Max poslušně přikývla a rukama přidržovala horní kouli, aby se neskutálela.

Děvčátko v kulichu lapalo po dechu a řeklo: „Mu... musím ji... kolem dokola... trochu oplácet... sněhem... aby nepadla. Víš?“

Max znovu pokývala hlavou, i když neměla představu, co se děje. Konečně se zeptala: „Co je to za předmět?“

Holčička se na ni podívala udiveně. „Cože?“

„Co to tady děláš? K jakému účelu to slouží?“

„Účelu?... „Přece stavíme sněhuláka, ty trdlo.“

„Aha. To je nějaká... návnada?“

Děvče se zamračilo. „Připadá ti snad můj sněhuláček jako volavka?“

„Ne!... Je to tedy socha?“

Druhá dívka o něm takto samozřejmě nikdy nesměřlela. „No... jo. Tak nějak.“

„Ale ta socha se rozpustí. Je pomíjivá.“

„To se ví, že jednou roztaje. Ale dokud mrzne, tak ne.“

„Jestliže socha roztaje, jaký to má účel?“

„Je to zábavný.“

Tohle slovo Max již slyšela, avšak byl to cizí pojem. Takový byl charakter výcviku v Manticoru.

„Ty se snad nebavíš, když mi pomáháš?“ podivila se holčička. Dech se jí už zpomaloval. „A vůbec, jak se jmenuješ?“

„Max.“

„Max? Není to náhodou klukovský jméno?“

„Ne. Já jsem dívka.“

„Aby ne! To přece vidím... Já jsem Lucy. Lucy Barrettová.“ Holčička během hovoru dál uplácávala sních, uhlašovala a zajišťovala obě koule. Max se učila rychle. Odkoukala to od ní a napodobovala ji.

„Tak ty se jmenuješ Lucy. Ahoj, Lucy.“

„Ahoj, Max. Není ti zima?“

Max opět pokrčila rameny. „Trochu.“

Děvče v kulichu jí vysvětlilo, že sněhulák teď potřebuje hlavu. Max se pustila do díla a společně vytvořily menší kouli.

„Max, nejseš nemocná?“

„Nemocná?“

„Vypadáš, jako bys utekla ze špitálu nebo tak něco.“

„Ach tak. Ne, je mi dobře.“

„Tak jo.“ Lucy dělala poslední úpravy třetí koule. „Bydlíš tady v okolí?“

Max zavrtěla hlavou a pomohla jí zvednout „hlavu“ na sněhovou sochu.

„Tak seš tady taky u příbuznejch?“

„U příbuzných?“

„Kde máš mámu? Moje maminka by se fakt zbláznila, kdybych šla ven bez bundy, bot, rukavic nebo kulicha.“

„Maminka?“ Max přidržovala poslední kouli a Lucy ji oplácávala, až byla dost pevná. Jako kdyby se měla dát do pohybu, pokud by ji pustila. Jenomže Max ji nepouštěla.

„Máš přece maminku, ne? Nebo bydlíš u táty?“

„Táty?“

Z jedné kapsy zimníčku Lucy vytáhla mrkev a z druhé dvě hrudky uhlí a vyzdobila jimi obličej. Max to okamžitě pochopila. Potom stály, hleděly na své umělecké dílo a pečlivě si je prohlížely.

Starší dívka pozorně zkoumala i Max a asi jenom napůl žertem se zeptala: „Neuteklas náhodou z cvokhausu, že ne?“

„Cvokhausu?“

Holčička sraštila čelo. „Poslyš, ty seš z jiný země?“

„Jsem Američanka.“ Tolik Max věděla.

„A to nemáš mámu?“

„Nikdy jsem ji neměla.“

„Jak je to možný?“

„Lucy... vždyť já ani nevím, co to máma je.“

Dívka v kulichu se dala do smíchu.

„Řekla jsem něco legračního?“ zeptala se Max poněkud podrážděně, i když nevěděla proč.

Lucy se zajíkala smíchem. „Ty... to myslíš vážně? Ty fakt nevíš, co jsou mámy?“

Max si najednou připadala velmi hloupá. „Hm, nevím.“

„A jak si myslíš, žes sem přišla?“

Max chtěla říct: Uprchla jsem z Manticoru, schovala se v nákladním autě, potom...

Ale nevyšlo to. Třebaže nebyla vyškolená ve způsobech okolního světa, vytušila, že tohle Lucy na mysli nemá.

Ta měla další otázku, malinko uštěpačnou: „Přece ses narodila, ne?“

Zase dotaz, na který Max neměla odpověď.

Lucy popošla dopředu, uplácávala sních a uhlazovala sochu. „Proto seš takhle oblečená? Protože se o tebe nemá kdo starat?“

Max se divila, jak mohla za uplynulých devět let prodělat takový výcvik, tolik se naučit, pilně studovat, a stejně neuměla odpovědět na všechny ty otázky, co jí dívka v červeném kulichu kladla.

Přešly ke schodům před domem, kde byl sních odházený, a posadily se. Lucy se zeptala: „Ty nejseš tady odsud, co?“

Konečně otázka, na kterou odpověď znala: „Ne.“

„Ani já. Moje maminka je tady na návštěvě u mý tety. Jsme tu od včerejška. Líbí se mi tady, protože tu není táta... Ale už brzo pojedem zpátky domů.“

Max se v tom nevyznala. „Teta a táta je něco jiného?“

Lucy se zasmála. „To je snad jasný, ne? Děláš si legraci? Teta Vicki je sestra můj mámy.“ Smích opět vystřídal zaujatý a zvědavý pohled. „Max, tys utekla?“

„Hm... ano. Utekla jsem.“ Nyní byly otázky snadnější.

Lucy si stáhla palčáky. „Na, vem si je.“

Max si je vděčně navlékla. Byly sice mokré od sněhu, ale pořád lepší než nic. A ještě víc ocenila kamarádčino vřelé gesto.

„Děkuji.“

„Max... takže ty nemáš domov.“ To nebyl dotaz, nýbrž konstatování.

„Nemám.“

„A já zas nemám sestru.“

„Já sestry mám. A také bratry.“

„Dopřavdy? Kde?“

„My jsme... se rozdělili.“

„Aha, rozvrácená domácnost, co? Znáám hodně děcek v tvé situaci.“

O tom Max jaksi pochybovala.

Lucy se dívala k domu se zvýšeným podlažím a velkým nečleněným oknem v obývacím pokoji nahoře. Pak obrátila oči zpět k Max a znovu se jí v nich zajiskřilo vzrušením. „Takže nemáš co na sebe, nemáš kde bydlet a co jíst. Je to tak?“

Max opět ztratila řeč. Ale když teď měla ruce zahřáté, začala si uvědomovat, jak studený má zbytek těla. Roztřásla se a měla co dělat, aby se udržela a nedrkotala zuby.

„Max, moje máma je hotová měkkota. Chtěla, abych měla sestřičku, ale s tátou nemohli.“

„Proč?“

„To nevím. Ale jedno vím jistě: moje máma by ti mohla pomoci.“

Max zklamaně namítla: „Lucy, já vlastně pořád ještě nevím, co máma je.“ Zavrtěla hlavou, protože se jí nelíbilo, kam to směřuje.

Nyní se zase tvářila zmateně Lucy. Chvíli dumala. Nepřítomně vstala ze schodů a šla zpátky pracovat na sněhulákovi. Pucovala ho a přitom přemýšlela. Max se k ní připojila, ale stála a mlčela stejně jako ten sněhulák.

Jak v něm Lucy zaplňovala mezery, konečně jí to objasnila: „Maminka je člověk, kterému jsem se narodila. A ty zrovna tak.“

„Já jsem se narodila tvé mamince?“

Lucy se znovu zasmála, zarazila se a zavrtěla hlavou. „Ne moje, ale tvůj. Ty ses narodila svojí mámě; ať je to... nebo možná byl... kdo chce. Máš přece pupík, ne?“

„Já nevím.“

„No tady na bříšku.“

„Ovšemže mám pupek.“

„No vidíš. A když ses narodila, taks v tom místě byla spojená s maminkou. To je důkaz. Ať ji znáš, nebo ne, určitě jsi nějakou měla, jasný?“ Pokrčila rameny. „Každej ji má.“

„Takže... mámy jsou vždycky holky?“

„Ženy,“ opravila ji Lucy s vážnou tváří, neboť si vzala k srdci odpovědnost za její osvětu. „Až vyrostem, budu taky ženy a mámy.“

To se Max moc nezamlouvalo. „A to musíme?“

„Max, proč mi musíš dávat tak těžký otázky?“

To, že i Lucy něco nevěděla, bylo pro Max zvláštní útěchou; nepřipadala si tolik nevzdělaná.

„Každopádně ti moje maminka může pomoci,“ zopakovala Lucy a naposledy si pochválila sněhuláka. „Může ti dát najíst a teta Vicki má třeba nějaký starý šaty...“

Další lidé – to je špatné, ne? Najednou Max dostala strach a vyčítala si, že se tam zastavila a s tou holčičkou dala do řeči.

„Ne,“ odmítla. „To nebude potřeba. Já se o sebe postarám. Přizpůsobím se a přežiji.“

„Cože?“

„Neříkej nikomu, že jsi mě viděla, platí?“

Lucy to nemohla pochopit.

„Lucy, prosím. Nenuť mě, abych...“

„Co abys?“

...tě musela zabít, doplnila Max v duchu.